

Arrest

nr. 342 757 van 12 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Syrische nationaliteit heeft en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 22 juni 2022 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Bulgarije en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (antwoorddocument Duitse migratiedienst van 24 september 2024 waarin verwezen wordt naar het antwoorddocument van de Bulgaarse Dublin Unit van 19 december 2022).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, met name “Country Report: Bulgaria. Update 2024” gepubliceerd door AIDA/ECRE in maart 2025, blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma’s. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Verzoeker, een drieëntwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Bulgarije. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker legt bij de DVZ en op het CGVS verschillende Belgische en Duitse medische attesten alsook foto's neer over zijn verwondingen, waaronder het littekenattest van 20 januari 2025 gevoegd aan het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat hij verwondingen heeft opgelopen door een explosie in Syrië en hij ten gevolge hiervan fysieke klachten ondervindt (onder meer spierpijn, bewegingsbeperkingen). Tevens verklaart verzoeker dat hij mentale problemen heeft, zoals angst voor vliegtuigen en paniekaanvallen (NPO, p. 5). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift ook niet op in en zet nergens concreet uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem beletten om zijn rechten te doen gelden in Bulgarije, noch wat de omvang of draagwijdte hiervan zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Bulgarije uit te oefenen.

Er kan geen bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De Raad herinnert eraan dat verzoeker op 22 juni 2022 in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hij er de nodige verblijfsdocumenten heeft verkregen (NPO, p. 7). Verzoeker betwist dit niet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is (AIDA, Country report Bulgaria update 2023, april 2024, p. 110). Verzoeker verklaart dat na zijn terugkeer vanuit Duitsland naar Bulgarije, zijn Bulgaars paspoort en verblijfsvergunning ingehouden werden, maar dat hij wel meteen een groen verblijfsdocument heeft verkregen geldig voor zes maanden waarmee hij in Bulgarije kon verblijven. Los van het feit dat verzoeker geen documenten neerlegt ter staving en deze beweringen waardoor ook de geldigheidsduur en de voorwaarden en rechten verbonden aan dit beweerd tijdelijk verblijfsdocument niet kan nagegaan worden, stelt de commissaris-generaal in dit verband terdege: "U bent aldus reeds in staat gebleken om bij een terugkeer naar Bulgarije de nodige stappen te ondernemen om opnieuw in het bezit te komen van geldige verblijfsdocumenten en in uw elementaire behoeften te voorzien. Er zijn geen indicaties dat u dit bij een nieuwe terugkeer naar Bulgarije niet opnieuw zou kunnen doen."

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en betoogt dat hij door de juridische catch 22 geen verblijfstitel kan vernieuwen zonder eerst toegang te krijgen tot een geldig identiteitsdocument, wat op zijn beurt niet mogelijk is zonder geregistreerd adres. Verzoeker kan in zijn redenering echter niet worden gevolgd.

In het verzoekschrift wordt aangegeven dat begunstigen van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. Tot voor kort was dit inderdaad het geval. In het AIDA rapport, update 2024, staat immers te lezen dat de wet in oktober 2024 gewijzigd werd om het mogelijk te maken dat pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven, bij de eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het aanvragen van een permanent of huidig adres, worden ingeschreven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd (p. 114-115). Van een 'catch 22' is derhalve niet langer sprake. Los daarvan herinnert de Raad eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', ging hij sowieso niet onder de 'catch 22' vallen zoals uiteengezet in de landeninformatie die in het verzoekschrift wordt besproken (AIDA Country Report Bulgarije, update 2023, p. 110).

Het gegeven dat verzoekers verblijfsvergunning sinds 22 juni 2025 inmiddels niet langer geldig is of zelfs ingehouden werd bij zijn terugkeer in april of mei 2024, doet aan voorgaande geen afbreuk. Vermits hij reeds geregistreerd is in de 'civiele nationale database', is hij bovendien niet verplicht opnieuw een woonplaats op te geven. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen waar hij stelt dat hij meteen na terugkeer een verblijfsdocument ontving (NPO, p. 7). Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het feit dat er niet langer sprake is van een 'catch 22', is verzoeker in de mogelijkheid zijn verblijfsvergunning te verlengen en een nieuwe aan te vragen. De landeninformatie maakt verder geen melding van problemen bij het verlengen of vernieuwen van een verblijfsvergunning. De opmerking van verzoeker dat, om zijn verblijf aldaar te kunnen

vernieuwen, het vereist is om er een verblijfplaats te hebben en hij hierop geen aanspraak zal kunnen maken, is een blote bewering die geen steun vindt in de algemene landeninformatie en verzoeker brengt ook geen informatie bij die deze bewering kan onderbouwen. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Niets wijst erop dat verzoeker, die reeds geregistreerd is in de 'civiele nationale database', bij een terugkeer naar Bulgarije geen hernieuwing zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift de actualiteit van zijn beschermingsstatus in vraag, echter brengt in casu geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag moeten worden gelegd bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat het hernieuwen of verlengen van zijn verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege: "Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u met uitzondering van enkele korte periodes in Bulgarije een woning had en er werk vond. Na uw terugkeer uit Duitsland had u zelfs vrijwel meteen vast werk bij een automechanicien en kon u kosteloos bij hem inwonen (CGVS, p. 8-11). Dit toont bovendien aan dat u voldoende zelfredzaam bent om bij een terugkeer naar Bulgarije opnieuw deze stappen te zetten en in uw levensonderhoud te voorzien. U bent namelijk al eens teruggekeerd naar Bulgarije. Waar u bemerking maakt bij de scholing en integratie moet worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS, p. 13), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen."

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen. Verzoeker wist zich tijdens zijn twee korte verblijven in Bulgarije duidelijk te handhaven en was in staat te voorzien in zijn basisbehoeften. Verzoeker toont evenmin aan dat, gelet ook op zijn telkens korte verblijf in Bulgarije, hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming er te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonbaar. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Wat betreft zijn fysieke gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissingen terdege uiteengezet dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij geen toegang had tot de gezondheidszorg in Bulgarije en hem medische zorgverlening werd ontzegd: "U verklaart zelf dat u zich hierover hebt geïnformeerd en dat u zich op eigen kosten zou moeten laten behandelen. De gewenste zorgen zijn in Bulgarije dus wel degelijk voorhanden. Gevraagd hoeveel dit dan zou kosten moet u het antwoord schuldig blijven, hoewel u stelt dat uw familie het niet zou aankunnen omdat het te duur is (CGVS, p. 13). Dit doet dan ook de vraag rijzen hoe u weet dat het te duur zou zijn."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Het loutere feit dat hij zelf dient te betalen voor medische zorg, houdt niet in dat hij hier geen toegang tot heeft. Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije toegang

hebben tot medische zorgen onder dezelfde omstandigheden dat onderdanen van Bulgarije toegang hebben tot deze zorg. Zij dienen, zoals Bulgaarse onderdanen, maandelijks een premie te betalen voor het hebben van een ziekteverzekering (AIDA Country Report Bulgaria, update 2024, p. 124). Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat hij hiertoe ernstige stappen heeft ondernomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geconfronteerd werd of zou worden met een weigering van deze medische verzekering of een onredelijke vertraging van de Bulgaarse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de eventuele mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege dat “dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

In de mate aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Bulgarije, houdt dit mogelijks kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Waar verzoeker gewag maakt van racistische incidenten (NPO, p. 12-13), bemerkt de commissaris-generaal terdege dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoe verwerpelijk ook, beleeft het bij uitgelachten worden en werd hij nooit slechtoffer van fysiek geweld. Verder stelt de Raad vast dat hieruit niet kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

9. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

10. Waar verzoeker verwijst naar Duitse rechtspraak van 2018, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

11. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft

verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer, vergezeld van landeninformatie, een psychologisch attest en een e-mail betreffende zijn afwezigheid ter zitting omwille van zijn psychologische problemen. Verzoeker meent dat uit het AIDA-rapport over Bulgarije, gecombineerd met het psychologisch attest, duidelijk blijkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft ten gevolge van zijn psychologische problemen. Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat psychologische zorg voor vluchtelingen in Bulgarije onvoldoende toegankelijk is, dit onder meer omwille van de hoge kosten, problemen om zich te verplaatsen en de

taalbarrière. Verzoeker vraagt de Raad om in zijn beoordeling rekening te houden met deze combinatie van elementen.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal, legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hierbij een psychologisch attest toe van 27 maart 2025, een uittreksel uit het rapport *“Regional Refugee Response Plan 2025-2026 – Bulgaria”* van UNHCR, IOM & partners, alsook een e-mail betreffende zijn afwezigheid ter zitting omwille van zijn psychologische problemen. Via consulteerbare weblinks verwijst hij in zijn aanvullende nota tevens naar landeninformatie omtrent de algemene situatie van statushouders in Bulgarije, waaronder het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land.

De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten.

Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die in Bulgarije internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

De Raad leest in het meest recente AIDA-rapport van 27 maart 2025, dat reeds werd overgemaakt door de verwerende partij op 17 juli 2025 en door de Raad mee in overweging is genomen in de beschikking van 7 oktober 2025, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

5.2. Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een *“bijzondere kwetsbaarheid”* vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *“Algemene bepalingen”* in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, luidt als volgt: *“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”*

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord *“zoals”* en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat *“(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”*, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigen van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van een verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

5.3. Ter zitting benadrukt verzoeker zijn psychologische problemen en verwijst hij naar het aan zijn aanvullende nota gevoegde psychologisch rapport van 27 maart 2025 opgesteld door een klinisch psycholoog werkzaam bij Savoir-Être.

Het psychologisch attest, opgesteld op basis van eenmalig psychotherapeutisch consult, meldt dat verzoeker een klinisch beeld vertoont dat wordt gekenmerkt door symptomen van een posttraumatische stressstoornis (PTSS), geassocieerd met:

- gegeneraliseerde angst die zich manifesteert in constante hyperwaakzaamheid, piekeren en een onmogelijkheid om zich te ontspannen;
- slapeloosheid, nachtmerries en flashbacks die verband houden met traumatische gebeurtenissen die in Syrië zijn ervaren;
- een ernstige depressie, gekenmerkt door een intense wanhoop, anhedonie en aanhoudende zelfmoordgedachten;
- somatische symptomen, zoals buikpijn, tachycardie en een gevoel van verstikking;
- mentale en fysieke vermoeidheid.

Volgens de psycholoog is dit te wijten aan een jeugd getekend door het gewapend conflict in Syrië en een gedwongen migratie.

Verder stelt de klinisch psycholoog dat verzoekers huidige toestand de volgende gevolgen heeft: grote moeilijkheden om zich een beeld te vormen van de toekomst, een sociale terugtrekking als gevolg van een gevoel van stigmatisering en marginalisering en een afgenomen vermogen om beslissingen te nemen of administratieve stappen te ondernemen, als gevolg van de intensiteit van zijn stress en wanhoop.

Dit psychologisch attest dateert van na het nemen van de bestreden beslissing op 26 februari 2025.

Dit psychologisch attest lijkt een indicatie te vormen van de ernst van de psychische problematiek van verzoeker, gelet op de verwijzing naar aanhoudende zelfmoordgedachten alsook naar een afgenomen vermogen om beslissingen te nemen of administratieve stappen te ondernemen.

Er zijn derhalve in hoofd van verzoeker voldoende concrete en ernstige elementen aanwezig die in deze stand van zaken (kunnen) wijzen op een specifieke, verhoogde kwetsbaarheid. Er moet hierbij worden nagegaan of er in hoofd van verzoeker sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij in/bij terugkeer naar Bulgarije, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor zijn fysieke en/of mentale gezondheid die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. In de huidige stand van zaken en gelet op het voorgaande kan niet zonder verder onderzoek worden bevestigd dat bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem verhindert zijn rechten als statushouder te doen gelden.

5.4. De klinisch psycholoog verklaart dat het noodzakelijk is dat verzoeker een gespecialiseerde psychologische opvolging geniet.

Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota landeninformatie aan en betoogt dat daaruit zou blijken dat psychologische zorg voor vluchtelingen in Bulgarije onvoldoende toegankelijk is.

5.5. Volgens de gegevens van het administratief dossier werd verzoeker op 22 juni 2022 in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (antwoorddocument Duitse migratiedienst van 24 september 2024 waarin wordt verwezen naar het antwoorddocument van de Bulgaarse Dublin Unit van 19 december 2022).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is (AIDA, *Country report Bulgaria update 2024*, maart 2025, p. 114). Dit betekent dat verzoekers verblijfsvergunning heden sinds juni 2025 vervallen is.

5.6. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) het nieuwe psychologisch attest dat verzoeker via zijn aanvullende nota voorlegt, dat zijn psychische problematiek, die blijkt te geven van een zekere ernst, op gedegen wijze staft alsook de geattesteerde nood aan een regelmatige psychologische opvolging; (ii) de bijgebrachte landeninformatie waarbij blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp en er aldus de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije, en (iii) het gegeven dat verzoekers Bulgaarse

verblijfsvergunning is vervallen – dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door verzoeker aangevoerde elementen die hem desgevallend zouden (kunnen) verhinderen om zijn rechten, verbonden aan zijn subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Bulgarije, afdoende te laten gelden en/of waardoor hij zou kunnen worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Er blijken in hoofde van verzoeker immers concrete en ernstige elementen aanwezig die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid en die nader moeten worden onderzocht. Op basis van het voorgaande kan niet worden uitgesloten dat verzoeker omwille van zijn psychische problematiek in een bijzonder kwetsbare situatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Bulgarije.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeker, gelet op voormelde elementen eigen aan zijn individuele situatie waaronder zijn psychische problematiek die blijkt lijkt te geven van een zekere ernst, in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar en in Bulgarije staande te houden, zelfstandig zijn rechten als statushouder uit te oefenen, stappen te ondernemen en te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook als statushouder toegang zal hebben tot de aanbevolen regelmatige psychologische opvolging, om zo te vermijden dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, met name om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn reeds precaire gezondheidstoestand of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Rekening houdend met voormelde individuele elementen in samenhang met de landeninformatie over de situatie van statushouders in Bulgarije, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker blijkt geeft van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij in/bij terugkeer naar Bulgarije, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Er kan in deze stand van zaken aldus niet worden uitgesloten dat in casu sprake is van buitengewone omstandigheden waarbij verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid, gelet op wat een ernstige psychische problematiek lijkt, bij terugkeer naar Bulgarije kan terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke en/of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden besloten dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld

De specifieke situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

In dit verband benadrukt de Raad ook het belang van een persoonlijk onderhoud om de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid te beoordelen (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 7 oktober 2025.

Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 februari 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO